

1

ולא צריך לחפש את האשמים.

המילים הדהדו במוחו של סיני. הוא חש אותן הולמות בכל חלקי גופו.
לא צריך לחפש את האשם במצב של פקודיו, אין צורך לבצע תחקירים,
מיותר יהיה לבקש עדויות לשם מיצוי הדין. מהסיבה הפשוטה.
הוא יודע היטב מי הוא האשם.
ינאי שיר.

“אנאל!!! הנרי!!!”

הוריה של אנאל שעטו אל תוך המחלקה דקות ספורות לאחר שסיני הראל
הזעיק אותם, מחפשים את החדר שבו היה מאושפז חתנם. המילים הקצרות
והתכליתיות ששמעו מפי מפקדו של הנרי על מצבו הקשה, הבהילו אותם
מביתם הסמוך לבית החולים.

עוד לפני שזה קרה, הספקתי לקרוא להם. לפני שהוא מת. הרהור חלף במוחו
של סיני, מעורר זיקים בעיניו התכולות שהביטו בנכנסים בקיפאון, בדרכו
אל מחוץ לשטח בית החולים.

"איפה היא?! איפה הם?!" אביה של אנאל הבחין באדם שהתקרב אליהם, מקדים אותו בבהילות. "איפה הם?!"

הסוכן חתום הפנים פסע לפניהם בשקט, מכוון אותם בלי מילים אל החדר שבו שהה הנרי. אל החדר שבו גופתו של הנרי הייתה כעת.

הם נכנסו לחדר בשקט רועם, בניגוד מוחלט לרעש שהקימו מחוץ לחדר. המומים. "אנאל?" קולו של אביה רעד מול בתו החיוורת שעמדה ליד מיטת בעלה, מבין את הסיטואציה הקשה שאליה נקלע.

אימה אפילו לא ניסתה לפצות את פיה. הדמעות שלה, לעומת זאת, יצאו גם יצאו. היא הושיטה ידיים ונטלה מידי בתה את ליעד הקטן, הבוכה יחד עם אימו. "אמא. אבא." קולה היה צרוד מבכי. בגדיה סתורים, עיניה נפוחות. "זהו. הוא מת", היא הוציאה את המילים מפיה, בוחנת אותן. "אני לא מאמינה!" עיניה נפערו, כמו מעכלות בבת אחת את האסון. "לא!!! זה לא יכול להיות!!! הנרי, אתה לא יכול לעשות לי את זה!!!"

אנאל לקחה מידיה של אימה את ליעד והניחה אותו על גופתו של הנרי, שניהם בוכים, עדיין. "הנרי, זה הבן שלנו, הבן שלך, תראה אותו!!!"

אימה של אנאל התקרבה אליהם בבהלה ונטלה את ליעד בידיה, מביטה על בתה בדמעות.

אנאל קרסה על הכורסא שהייתה בחדר, לא מבחינה מי נכנס לחדר, מי יוצא. היכן בנה, הוריה. רק אחזה במיטתו של הנרי. שישאר פה. איתה.

"המפקד?"

"המפקד? איפה אתה?"

"אנחנו צריכים אותך פה."

"דחוף! סיני?"

סיני שמע את בליל הקולות במעומעם מהאוזנייה שלו. הוא שלח את ידו לנתק אותה, מתנער שבריר שנייה לפני כן.

“שומע”, הוא שלח מילה אחת לאוויר, שקטה ומרוסקת.

לשניות בודדות נשמר השקט בקו. סיני אפילו לא קלט עד כמה הוא נשמע גרוע. שבור.

“המפקד”, לוטם היסס. “אתה ליד בית החולים?” קולו היה נשמע אך מעט יותר טוב מקולו של סיני.

סיני הביט סביבו. “כן”.

לוטם בלע אנחה. למה תמיד הוא היה בטוח שהם מוכנים נפשית למקרים כאלו? הוא התנער, מנסה לנתב את השיחה הקטועה למסלול הגיוני. “אנחנו צריכים אותך פה”.

סיני התרומם בכבדות, מנסה לנער את עצמו. חייב את זה. הוא לא יכול להגיע עכשיו להורים של הנרי, להורים של אשתו ולאשתו עצמה ככה, כמו שהוא. הוא לא יועיל להם במצבו הנוכחי. והוא זה שאמור להיות האדם החזק והיציב בסיפור הזה.

“יש לי כמה דקות, או שהמצב שם קריטי?”

ליבו של לוטם ניתר לרגע. זה לא סיני. זה לא יכול להיות. לאורך כל שנות ההיכרות שלהם, סיני מעולם לא התנהג כך. הוא שחרר את המילים בכבדות, קולו שקט. “יש לך”.

סיני נכנס לבית החולים כעבור ארבע דקות, פסיעותיו מהירות, מנסה לעורר את עצמו בכוח. הוא הזמין קפה, שתה אותו במהירות רבה מדי ושטף את פניו במים קפואים. ניגב אותן. נרעד.

הוא התאמץ בכל כוחו ליישם את כל מה שלמד, את כל מה שהוא מצליח לקיים בדרך כלל. עטה על פניו ארשת פלדה דקה כזוכית. רק שהיא לא תתנפץ מוקדם מהרצוי.

דצמבר 2012

“דור!”

השפה האנגלית התערבבה סביבו ודור נשען על כיסאו, מתמכר אליה. הוא לא הקשיב לדיבורים שעפו סביבו, נותן לצוות שאליו השתייך להסתדר קצת בלעדי רוח התזוית שלו.

דור הסתובב עם הכיסא לכיוון החלון, בוהה בשמיים התכולים-ריקים שמעליו. הוא השלים את הסיבוב בעצירה חדה מול הדלת, עיניו נתקלות ביד שנופפה בהתלהבות ובפה פעור שצווח באנגלית מהירה.

"דור! אני קורא לך כבר שעות!" סם הביט בו בהתרעמות. "תפסיק לחלום כל היום!"

"באמת, סמואל", דור הזדקף בכיסאו. "אולי די עם ההגזמות האלו?! שום דבר טוב לא יצא לך מהן!"

"עובדה שכן", סם משך בכתפיו בחיוך זוהר. "רק אחריהן ענית לי".

דור נאנח עמוקות בתיאטרליות. "אין לך תקנה, מיסטר!" סנט בו. "מה קורה?"
 "או, בוקר טוב! עלינו על כינוס פעילים של ה-BDS, אנחנו יוצאים לשם בעוד חצי שעה. תתארגן".

"סם", דור נשען שוב בכיסאו, מביט בסם הלא-רגוע שעמד מולו, דרוך לפעולה. "מתי הגעת למשרד היום?"

"למה?"

"כי אני העברתי את המידע הזה לדייויד", הוא חייך למראה פרצופו הנבוך של סם. "אבל לא נורא, פשלה קטנה", דור סנט בו שוב. "לפחות הקמת אותי מהכיסא". הוא קם ויצא מהמשרד הקטן, ידו נחה על כתפו של סם. "דייויד כבר סיכם הכול?"

"כן".

"אוקיי. תודה", דור שלח אליו מבט קצר, כמו מתנצל על העקיצות שלו. ייקח לאמריקאי הזה הרבה זמן להבין את הלך דבריו של הישראלי שבו, הוא הרהר, פונה למקום שבו שיער שדייויד נמצא כעת.

בקומה התחתונה של בניין המשרדים, בבית הדפוס, ניחושו התאמת. דור טפח על שכמו של דייויד בחוזקה, מתייצב לצידו.

"פווווף! הבהלת אותי, דור!"

"שיערת כך", דור צחקק. "מה? מכין נשק נגד פעילי ה-BDS?"

"מילים הן נשק, היה מי שאמר", דייויד התפלסף. "אני מסכים איתו."

"בהחלט. במיוחד במצבים שבהם המילים הן הנשק היחיד שלך..."

"כמו תמיד, דור, ציניות. נראה לי שאמרו עליך את המשפט: 'ציניות, לחם חוקו'."

"אל תגזים", דור גיחך, בוחן את הפלקט הענק. הוא קרא את הכיתוב בקול, מחמיא לדייויד על הניסוח. "נו, אז מי ומי היוצאים?"

"כולנו. בעוד חצי שעה הרכבים יהיו בחוץ."

"מעולה", דור הנהן בסיפוק. המלחמה שלהם היא עקבית, איטית, צעד אחר צעד, אבל קו הסיום מחכה להם.

והם יגיעו אליו.

"אני כאן", סיני התקרב ללוטם. "מה קורה?"

לוטם בחן את פניו של סיני, רואה בהן פלדה. נרגע מעט. לא יודע את עובייה של הפלדה. "מה עושים עם הנרי?" קולו של לוטם רעד, עיניו הבריקו. "לא ידעתי מה לומר לרופא."

סיני הנהן, מניח את ידו על כתפו של לוטם. "אני אהיה על זה", הוא הבזיק לכיוונו חיוך קטן.

"אני... יכול לצאת לדירה?"

"מישהו שם עכשיו?"

לוטם הניד בראשו לשלילה.

סיני חיך אליו חיוך נוסף, עקום מעט. "לך", הוא עצם את עיניו לרגע. "אני פה."

"תודה, המפקד". לוטם הסתובב לאחור והתקדם לכיוון היציאה. העיף מבט אחרון אל מפקדו, הערכה כלפיו ממלאת אותו. הוא ידע היטב שעד כמה

שקשה לו-עצמו לאבד חבר לנשק, למפקדו יותר קשה. הרבה יותר. האחריות היא עליו. הוא זה שפיקד על הכוח בזמן שהנרי נתפס.

לוטם התקדם לכיוון היציאה בפסיעות איטיות, עובר על פני דלתות, חדרים, חולים, אחים ואחיות, רופאים, מיטות. לא רואה כלום.

רואה מולו רק את הנרי.

הוא לא ידע מה עוד רובץ על ליבו של מפקדו, פרט למותו של הנרי.

יהונתן.

יהונתן היה זה שנתן לינאי לברוח פעם אחר פעם, בניגוד לפקודותיו. הוא בגד בסיני. בגד באמון שביניהם. בחברות האמיצה שקשרה אותם.

רק סיני ויהונתן ידעו באמת עד כמה הם היו קשורים זה לזה. לא רק קשר של סוכן ומפקד. הם היו חברי אמת.

עוד משקולת שישבה על ליבו של סיני.

רק שלא יתנפץ.

“יהונתן!”

יהונתן התעורר, מסתיר את הבעתה שאחזה בו. “המפקד!” הוא זינק מהמיטה למצב עמידה, לא שואל איך סיני הגיע לדירה שלו. איך נכנס לחדרו. למה בשעה הזו.

“יהונתן!” קולו של סיני היה קוצני. קשה. כמעט אכזרי.

רק יהונתן, מבין כל הסובבים את סיני, היה יכול לשמוע מתחת לכל השכבות את קולו האמיתי של סיני, זה שבעוד רגע מתפרק ונשבר לאלפי רסיסים.

“כן, המפקד”, קולו היה שקט, ולא מפני שהשעה הייתה ארבע לפנות בוקר.

סיני סינן מילה אחת מפיו, לא זקוק ליותר. “למה?”

יהונתן שתק, בולע את המילים שעמדו על לשונו. את תשובתו. הוא ידע היטב שכל מילה שלו רק תעלה את חמתו של סיני, לא תספק אותו. כל מילה שלו רק תגרום למצב להיות יותר גרוע.

"תענה לי", קולו של סיני דרש, מבעבע. "אני מחכה לתשובה. למה עשית לי את זה?" הוא חשק את שפתיו. "איך גרמת לי לאבד שני אנשים קרובים ביום אחד? איך???"

"אני מתנ-"

"שתוק!"

יהונתן השפיל את עיניו ובלע את רוקו, לא מרים את ידו אל לחיו החבוטה. מקווה שאף אחד מהחבר'ה לא יתעורר מהרעש ויבוא לבדוק מה קורה.

"תסתכל עליי כשאני מדבר אליך", סיני ציווה בקול קפוא. רותח.

יהונתן הרים את עיניו בהשלמה שקטה. ידע שסיני עושה לו את זה רק כי הוא הכאיב לו. יותר מדי.

"באמת שאני מתנצל", הוא ירה את המילים במהירות, חייב להשמיע אותן באוזניו של סיני.

סיני השפיל את מבטו, מסתיר את מה שהשתקף מעיניו באותם רגעים. הוא היה מדי חשוף בפני יהונתן, וכעת לא שמח על כך כלל.

"אתה תשלם על מה שעשית", קולו ניסה להיות יציב. "אני אדאג לזה".

יהונתן השיב לו בשתיקה. הוא התיישב על המיטה בשקט, עיניו מלוות את סיני שיצא מחדרו בפסיעות מהדהדות.

יהונתן לא קם אחריו. לא רצה לראות את סיני בוכה. לא היה מסוגל. הוא ידע שהוא עתיד לחטוף כמו שצריך על מה שפעל למען ינאי, והוא יקבל את זה באהבה. אולי רק מפני שהוא לא עשה זאת רק בשביל ינאי; הוא עשה זאת גם למען מישוהו נוסף הקרוב לליבו.

ובכל זאת, הוא לא יכול היה ללכת לעונשו כשסיני מרגיש כך כלפיו. הוא חייב לנסות לפייס אותו. לגרום לו להבין שמה שעשה לא היה נגדו, ודאי שלא נגדו אישית.

במחשבה שנייה, הוא היה בטוח שסיני יודע זאת. בטוח באותה נשימה שהכעס של מפקדו והכאב העצום על מותו של הנרי גורמים לו להדחיק את הידיעה הזו.